

Тісні ті ворота

Дякую тобі, Брате Невілліе. Дякую. Так добре знову бути в Домі Господньому. Повертатися до цього молитовного дому — це для мене завжди задоволення, не має значення, куди я їду. Щось є у цьому невеличкому будиночку, куди мені подобається повертатися. Це просто, о-о, я. . . Це була моя перша й єдина церква, в якій я ніс служіння пастора. І, здається, це так добре — знову повернутися сюди. І я вірю, що того чудового ранку, коли сонце не дасть свого світла і згаснуть зірки, я вірю, що там того дня будуть деякі з цієї церкви, яких омило в Крові Агнця. Я чекаю на той час.

² Коли я проходив через кімнату, тільки-но, я зустрів там сестру Арганбrait. І вона розповідала мені, що тут були деякі люди, що були на зібранні у Кінгстоні, що приїздили того разу, і я. . . це. . . такий щасливий, що вони тут як свідоцтво. Де б вони не сиділи, якби вони підняли свою руку, ті, що були на зібранні у Кінгстоні на Ямайці. Просто, так, там далеко заду. Гаразд, це добре.

³ Я бачу листівку Орала. Я вважаю, ви вже оголошували про його зібрання. Я й не знав цього, аж поки, самі числа, до вчорашнього дня. Я думаю, що починається шостого, чи не так? З шостого по п'ятнадцяте, брат Робертс у Луїзвіллі. Отож, сходіть послухайте його, брат Робертс мій дуже близький друг і справжній слуга Христа. І я певен, що для вас буде задоволенням слухати його проповіді, вечір за вечором. І. . . його, коли він молитиметься за хворих, я—я певен, що ви побачите, як Бог діятиме, тому що він сильний вояк віри — брат Робертс, і чоловік, якого Бог застосує могутнім чином. І його служіння набрало висоту від. . .

⁴ Я пам'ятаю, коли я вперше зустрів брата Робертса, він був у невеличкому пошарпаному наметі там у Сент-Луїсі, Міссурі, а я був. . . ні, Канзас-Сіті, Міссурі. А я був у Канзас-Сіті, Канзас, в одній аудиторії. Він сидів спереду. Після того, як зібрання закінчилося, ми пройшли назад та говорили. Мене познайомили з нам. Він молодший за мене — Оралові зовсім нещодавно перевалило за сорок. І ось він сказав: “Ти думаєш, Бог почує мою молитву за хворих?”

Я сказав: “Брате, Він почує будь-чию молитву, хто молитиметься”. Що ж, він вирушив, і він сказав: “Я піду!”

⁵ І він дуже розумна людина, та освіта в коледжі, чотири роки психології, і я певен, що він—він блискуча людина. І він тепер дійшов до того, що в нього цілий штат консультантів, та все інше, що, коли він говорить, він—він все ретельно обмірковує. І він справді вам сподобається, я певен.

6 І ось, тепер я хотів би в декількох словах розповісти про те, що наш Господь вчинив на нашому невеличкому скромному зібранні на Ямайці та в Пуерто-Ріко. Було дивно, що я поїхав туди, тому що було багато дзвінків. Ось Лео тут знає, що телефон. . . І, за один тиждень, буквально сотні місць запрошують на зібрання. Але, все ж таки, мені хочеться відчувати, в якому напрямку мені йти, хочеться цього. Якщо я їду з тієї причини, що людина послала за мною, щоб я приїхав туди, в такому разі я їду в ім'я тієї церкви чи тієї організації. Якщо я поїду з тієї причини, що брат Невілл сказав мені, що я маю приїхати, мені доведеться їхати в ім'я брата Невілла. Але мені подобається йти, коли посилає Ісус, тож ти можеш йти в Ім'я Господа Ісуса, щоб зустрітися з людьми.

7 І я лежав на ліжку, і я був трошки втомлений. Ця долина, рано чи пізно, мені доведеться залишити цю долину, тому що вона просто руйнує моє горло так, що я ледве це витримую. Я можу десь їздити і повернутися. . . Ми їхали якимось, Лео та я, не далі ніж за сорок миль, після того, як побували в болотах Флоріди, в горлі все було чисто, і не далі ніж за сорок миль від Луїзвіллу воно забилося знову. Брат Бенкс Вуд цього ранку має бути десь тут. І якимось на днях, коли їхали з Кінгстону та—та з Пуерто-Ріко, де з моїм горлом було все гаразд, і я зійшов з літака, і ще там все було гаразд, і не доїхали й до Джефферсонвілла, воно знову забилося. Розумієте, вся справа в долині тут. Це бактерія, що знаходиться в повітрі, чи це Бог, чи те чи інше, намагається не пустити мене. Тож, я—я не розумію цього. Я стільки раз молився та благав.

8 Але, як би там не було, я якраз тільки був прокинувся, це було десь о третій годині ночі. І моя жінка та синок спали. І я піднявся, сів на ліжку, і я побачив велику кількість людей, що зібралися на широкому місці, і я сказав Біллі Полу: “Йди туди та дай тим людям молитовні картки”.

9 І він сказав: “Добре, тату”. За декілька хвилин він повернувся і сказав: “Тим людям неможливо дати молитовні картки”. Він сказав: “Бачиш того чоловіка, що стоїть тут?”

Я сказав: “Так”.

10 Він сказав: “Він був тут, і я сказав: ‘Всі, хто бажає молитовну картку, тримайте ваші руки піднятими’”. І сказав: “Я пішов, щоб дати йому молитовну картку, він кудись відійшов. І потім я пішов туди, а він був десь в іншому місці. І ось він там аж далеко ззаду”. Сказав: “Я взагалі не можу роздати жодної молитовної картки”.

11 Я сказав: “Ну що ж, Біллі, тобі не доведеться роздавати молитовні картки, бо тут стільки місця, що кожен може. . .” Молитовні картки — це щоб стримати безлад. . . розумієте, та додержуватися порядку з ними. Я сказав: “О-о, я можу взяти

там кожного, місця тут вистачить на всіх, та вишикувати їх та молитися за них по черзі”.

¹² І він сказав: “Гаразд”. І він звернув праворуч та відійшов від мене. А я повернув у *цей* бік, коли він пішов у *той* бік, і спостерігав за ним.

¹³ І я почув, як з Небес пролунав Голос і сказав: “Але цього разу Я почну звеличувати тебе”. І я поглянув, і я ніколи не бачив такого натовпу людей, вони роїлися звідусюди.

¹⁴ І було названо ім’я брата Робертса, сказав: “Ось брат Орал Робертс іде, щоб побачитися з тобою”.

І я сказав: “Як мені привітати брата Робертса?”

Сказав: “Так само, як і він привітає тебе”.

¹⁵ І ось, бачу, як іде брат Робертс у чорному костюмі та в невеличкому капелюсі, подібно як у Бінга Кросбі, з краями, загорнутими вгору та вниз, в невеличкому чорному капелюсі. А я стояв немовби як трохи вище, і він підняв очі та сказав: “Привіт, брате Брангаме”.

І я сказав: “Привіт, брате Робертсе”, — потиснув йому руку.

Сказав: “В тебе велике зібрання”.

¹⁶ Я сказав: “Досить-таки велике, брате Робертс”. І він повернувся й пішов у той бік, куди пішов Біллі, праворуч.

¹⁷ І я подумав: “Звідки я до них говоритиму?” І я передивився всюди, щоб знайти місце, звідки говорити. Я був у такому місці, ніби як внизу, що я не міг знайти, звідки до них говоритиму.

І хтось сказав: “Ну, вийди сюди”.

¹⁸ Я сказав: “Ну, і там видно не краще”. І я почав переходити через те місце. І мені запам’яталося це тоді, я сказав: “Головне для мене — це й далі бути покірливим у своєму серці, постійно, перед Богом та Його дітьми”.

¹⁹ І я вийшов з видіння. І я подумав: “Що це означає? Можливо, це означає, що в нас буде таке. . . Або, де це—де він буде?” Розумієте, часом буває так, у видіннях, Він не каже мені, де саме, Він—Він просто промовляє, і ти просто. . . Це у приповістці, немовби як. І я певен, що ви, хто читаєте Біблію, розумієте це.

²⁰ І потім я пройшов у передню кімнату і трошки посидів там, а це було десь о четвертій чи о пів на четверту ранку. Мене стало сильно хилити на сон. Я повернувся назад та приліг, і мені наснився сон, і то був найхімерніший сон. І майже всі ви знаєте одного з менеджерів, Джека Моора. Брата Джека Моора, я знаю його вже не один рік. І мені снилося, що я був на побаченні з його донькою, дівчиною віком приблизно сімнадцяти років, і брав її за руку, вів її

на пагорб, малу Джекі. Що ж, я знав її ще відколи вона була ще зовсім немовлям. І я вів її на пагорб, і я пройшов три квартали вгору пагорбом, вів цю дівчину. І ми підійшли до великого дерева, і вона сіла там. І подібно як багато хто з дівчаток-підлітків носять оті спідниці, що, розумієте, немовби як збірчасті, і на ній була одна з тих, начебто як, спідниць. І вона взяла та начебто як розклала її, цю спідничку, та сіла там. І як молоді зазвичай дивляться один на одного, вона склала свої руки ось *так* та почала вдивлятися в небеса. Ну, Джекі дуже хороша дівчинка, але в неї великий рот, і величезні очі, і коси кольору піску, не дуже-то приваблива, але справжня маленька леді. І я бачив її великі очі, коли вона вдивлялася в небеса, і як небеса відбивалися в її очах.

21 І ось, я відійшов десь футів на п'ять від неї і начебто як приліг там на схилі ось *так*, та взяв соломинку, та поклав її собі до рота, та почав жувати цю соломинку. І я почав розмірковувати: “Що я тут роблю? Чого це я, старий, і з цією юною дівчиною. Як це так, — сказав я, — я одружений і в мене купа дітей. Мені нема ніякого діла до цієї юної дівчини”.

22 І я став підніматися. І, коли я піднявся, від дерева пролунав Голос, та сказав: “Це для певного знаку та з певної причини”.

23 І я прокинувся, і я ледве не кричав, нічний кошмар. Я подумав: “О-о, хотілося б дізнатися, чи означає це, що я відступлю чи щось зі мною трапиться?” Що ж, подумав я: “Якщо стану намагатися застосовувати свій власний розум, тоді в мене все це заплутається, тож я просто чекатиму на Бога”. І я почав молитися. Я сказав: “Господи, чи має цей сон якесь відношення до того видіння якраз на початку ночі, або що це означає?”

24 Після того, як перечекав деякий час, мабуть, годину, (моя дружина вже прокинулася і сніданок вже був готовий), тоді цей Голос пролунав знову, і сказав: “Їдь до Кінгстону, і там тобі буде сказано, що робити”.

25 Отож, я одразу ж поїхав до Кінгстону. І в четвер після обіду вони—вони дізналися, що в п'ятницю я буду там. Це всі оголошення, які ми зробили. Мені важкувато зробити. . . ? . . . тобто, підрахувати кількість людей, бо зазвичай я в цьому перебільшую. Але в перший вечір, я б сказав, що в нас було приблизно тисяча двісті, о-о, десь приблизно тисяча двісті людей, там, бо дізналися про це лише за один день. А наступного дня вони розіслали гінців, що бігли по чотири милі, змінюючи один одного, високо в гори. Один гонець біжить чотири години, а потім якийсь інший гонець піднімається в гору. І другого вечора було приблизно п'ять тисяч. А на третій вечір нараховували щось

близько п'ятнадцяти тисяч, можливо, двадцять. І тисячі тисяч прийшли до Господа.

²⁶ І видіння, то була невеличка церква, дівчинка була дівою, просто дитина, і це означало незайманість церкви. А три квартали вгору пагорбом — то були три дні, коли я служитиму. І супроводжував цю невеличку діву-церкву за допомогою свого служіння, від того місця, де вона була, все вище й вище у Божих справах, поки це не струсонувло увесь острів.

²⁷ І, о-о, служителі та люди там, прохали, та благали, та переконували: “Ще хоча б вечір чи два”, — урядовці міста.

²⁸ Звідти ми поїхали до Пуерто-Ріко. Там нас зустрічали з великим, грандіозним тріумфом, і тисячі тисяч заповнили доріжку, стільки, що нарахували щось сорок тисяч дорожочинних душ, які прийшли до Господа Ісуса. І, коли їхав, я сподіваюся, я . . . я сказав би це своєї власній церкві, але я не міг би зробити цього на людях, там, де не всі свої, бо на це можуть неправильно подивитися. Але в мене тут на папері записано ім'я судді, що виголошував промову, коли ми від'їжджали, просто тут же, його та його адміністрації.

²⁹ І він—він сказав: “Ми мали за честь приймати на острові різних служителів”. Він сказав: “Коли містер Біллі Грем зовсім недавно поїхав з острова, — і сказав, — в нас було славетне зібрання, — він сказав, — але Біллі Грем просто приніс нам ту саму Євангелію, яку ми чули завжди”. Він сказав: “Потім для нас було чесно приймати містера Робертса на острові, — він сказав, — і містер Робертс провів у нас сильне триденне зібрання. Та, — сказав, — готельні витрати були настільки високі, — сказав, — залишилося тридцять п'ять тисяч доларів за три ночі, готельних витрат”. Він сказав: “Потім тут був містер Осборн, котрий є визначним слугою Христовим. Але, — сказав, — коли містер Осборн поїхав, все пішло на спад, — сказав, — здавалося, все закінчилося”.

³⁰ “Та, — сказав, — ми помітили на цьому зібранні, що, дійсно, Брат Брангам майже ні за кого не молився. Але, — сказав, — після того, як ці зібрання закінчилися, ми назбирували цілу вантажівку крісел, та клюшок, та всього іншого, в залі”. Він сказав: “Цього разу це була не людина, Бог прийшов до нас”, — сказав він.

³¹ Я сказав: “Не чекайте на мої молитви, але ваші молитви там — кладіть свої руки один на одного”. І, можливо, дюжину чи дві вивели на сцену, і, коли приходило розпізнавання, люди просто волали. Ми зупинилися в готелі четвертого класу і самі оплатили всі свої витрати та дорогу.

³² Ви допомогли зробити це, ви самі, своїми десятинами, які ви посилали мені. Ось чим це було виконано. І я хочу, щоб ви

це знали, у всьому цьому, у вас є певна частка в цьому. І в той великий славетний день, що має настати, Бог нагородить вас за це. Розумієте, у вас не було . . .

³³ Якщо людина сама приїде і щось зробить, тоді, розумієте, коли та людина від'їжджає, думають: “Все пішло на спад, Бог залишив нас”. Бог не залишає тебе. Він з тобою завжди. Розумієте, ти в цьому так само, як і будь-який, як і будь-хто. Бог може застосовувати людину для певного служіння, але це не означає, що та людина має виключне право на Бога. Вся справа в твоїй вірі в Бога.

³⁴ І вони приїжджають туди у невеличких фурманках на колесах, що вони беруть такі немовби як колеса з дитячих колясок, і—і роблять настил, і кладуть туди людей, і везуть їх. І після того, як служіння закінчувалося, всю бігову доріжку розчищали, просто їхали вантажівками, та збирали візки, та здоровенні крісла, та кльюшки, та розкладушки, та ліжка, з тих самих місць, де вони просто пішли та покинули все це, бо Присутність Господа була там. Ось що ми хочемо побачити. І тоді вже не людина діє там, діє Бог.

³⁵ Повертаючися назад, просто щоб допомогти цього ранку, в мене є намір декілька хвилин поговорити. І я просив хлопців не випускати запис. Три дні я ретельно розмірковував: “На яку тему я говоритиму?” А цього ранку, перед тим, як я поїхав, я відчув у своєму серці дійсно суворе попередження до церкви. І я сказав їм: “Запишіть це, але не виставляйте це на продаж”.

³⁶ Але перш ніж ми зробимо це, я хотів би трошки вам засвідкувати, щоб вам це пішло на користь. Мені це пішло на користь. Ми на три дні їздили на риболовлю, Лео, та Джин, та я сам, та мій син Біллі Пол та його дружина, до одного друга, що приїздить сюди до церкви, аж з Джорджії. І нас завезли у якесь болото, я не пам'ятаю, де саме це було, біля Окічобі чи щось таке, я не пам'ятаю цієї назви, що індіанці-семіноли дали йому. Але, все одно, ми заїхали на багато миль туди.

³⁷ І цей брат Еванс, його брат грішник. І він завзятий рибалка, і декілька місяців тому він їздив туди на болота. І в них там водиться те, що вони називають — “гримуча змія”. І ця гримуча змія вкусила його, і він ледь не помер. Його кінцівка розпухла, і його повезли до лікарів, і ті надавали йому уколів. Такі укуси смертельні. І в них там також водиться багато щитомордників, щитомордники, водяні щитомордники, алігатори довжиною до двадцяти футів.

³⁸ І поки ми там рибалили, я спіймав здоровенного окуня. О-о, в цей день ми добре відпочили. І він був такий великий, що я не міг витягти його з води, і він просто випростав гачок та втік, тобто, зіслизнув. І ми наловили багато окунів, десь на сто п'ятдесят фунтів великих окунів. І вони, деякі з них були

вагою в декілька фунтів, від чотирьох до семи, восьми фунтів. І мені попався цей здоровенний, і він зірвався.

³⁹ І я закинув знову, і мені—мені попався іще один, дець на шість-на вісім фунтів. І в мене була довга вудка, яку потрібно було тримати над цим листям лілій. А в брата Еванса була . . . Ми всі геть промокли, коли пробиралися по воді, бо це просто болото. І він зняв свої черевики та підкотив холоши штанів і сидів на сухій землі, начебто як просушував свою одіж. І він побачив, як ця велика рибина билася в кущах, а я підбирався до неї. Він сказав: “Хвилину, брате Брангаме, я дістану її для тебе”. І він побіг туди. І я підсік її, думаю, що риба вже була мертва, лежала на листях. А він побіг, щоб підхопити її. І, щойно побіг, він вискнув і кинувся назад. Його вкусила гримуча змія.

⁴⁰ І ми поглянули на неї, і було видно сліди від ікол в нього на нозі, на тому місці, де гримуча змія вразила його, і біль був настільки сильний, що аж сльози стояли в нього в очах. Сказав, було таке відчуття, немовби його всього просто паралізувало. І ось ми там, за багато миль у болотах. Він надто здоровенний чоловік, щоб нести його. А коли змія кусає тебе, тобі за декілька хвилин стає так погано, що ти майже не живий. І Лео був там. І щось прийшло до мене: “Ти все ще є Бог!” І коли він тримав свою ногу та стискав її, і ті два величезних сліди від ікол, там, де гримуча змія схопила його, я поклав руки на те місце і сказав: “Господи, в Твоєму Слові написано: ‘Наступатимуть на голови зміїв та скорпіонів, і ніщо жодним чином їм не зашкодить’”. І в ту саму хвилину, увесь біль залишив його ногу. Взув свої черевики та рибалив цілий день.

⁴¹ Прийшли того вечора та розповіли іншим про це, вони сказали: “Тобі краще проїхати до лікаря”.

⁴² Він сказав: “Якщо Бог вберіг мене до цих пір, Він потурбується про мене і в тому, що буде далі”. Ми рибалили три дні, жодних поганих наслідків.

⁴³ Бог все ще є Бог. Він додержує кожну обіцянку. І за весь час мого служіння, це був перший раз, коли я побачив, як Бог зійшов до того, кого вкусила змія, бо це був перший раз, коли мені видалася нагода молитися за когось, кого вкусила змія. Завдяки таким випадкам розумієш, що Він додержує всі Свої обіцянки, і Його Слово є добрі та правдиві. Амінь.

⁴⁴ Пам’ятайте про служіння сьогодні ввечері та в цю наступну середу. І молитесь за того, кому дійсно потрібно, щоб за нього молилися, тобто, за мене. І, не забудьте відвідати зібрання брата Робертса, коли це приїде до міста, і передавайте йому вітання від цієї церкви.

⁴⁵ Перш ніж ми читатимемо Писання, я—я хотів би, щоб ми на декілька хвилин встали на ноги. І, без музики, давайте-но

просто заспіваємо один чи два приспіві з цього славетного старого церковного гімну — *Вірою дивлюся я*. Гарзд, тепер всі разом зі мною, і давайте-но заспіваємо його. І не думайте про те, як ви співаєте, просто співайте його на славу Божу. Чи не почнеш ти його для нас, брате Невілліе?

Вірою бачу я,
Свого Спасителя,
Агнця Христа.
Ісусе, Спасе мій,
Гріх мій увесь зніми,
Бути з Тобой завжди
Ти поможи!

В час, коли тяжко йти
В темряві гіркоти,
Провадь мене.
Хай Твоє Світло вмить
Знищить темряву скрізь,
Би шляхом Твоїм йти
Нам до Небес.

⁴⁶ Доки ще голови схилені, я хотів би прочитати зі священних писань Біблії, зі Св. Матвія, з 7-го розділу, 13-ий та 14-ий вірші. І нехай Господь додасть Своїх рясних благословінь, коли ми читатимемо Її.

Увійходьте тісними ворітьми, бо просторі ворота і широка дорога, що веде до погібелі, і нею багато хто ходять.

Бо тісні ті ворота і вузька та дороба, що веде до життя, і мало таких, що знаходять її.

⁴⁷ Помолимося. О Боже, Хто воскресив Господа Ісуса зі смерті та могили та представив Його нам цього ранку як живу Жертву, ми покірливо присвячуємо наші життя Тобі наново, думаючи про те, що Ти виявив таку турботу за нами. В той час, коли ми були ще грішниками, мертвими в гріху та переступах, Ти послав Свого одnorodженого Сина, який зробився подобою грішного тіла, щоб стати жертвою примирення за наші гріхи, щоб Невинному, страждаючи за винуватих, примирити нас знову у спілкуванні з Тобою.

⁴⁸ І, о Боже, якщо є гріх серед нас цього ранку, щось таке, що могло б завадити Святому Духові принести нам Послання Боже до кожного з наших сердець, ми молимо, покірливо, Господи, щоб Ти пробачив нам наші провини. Очисти нас Кров'ю Господа Ісуса. Якого. . . Ми знаємо, самі в собі, що ми ніщо, і ми визнаємо, що ми ніщо. Але, Ти є святий, Ти є правдивий, Ти є праведність, Ти є саме Джерело милості. І ми сьогодні покірливо повземо туди, як душі, що каються. Бо ось щойно пролунало свідоцтво, з Ямайки та з Пуерто-Ріко,

де Ти чинив такі величні справи, о Боже, це є знак приходу Праведного.

⁴⁹ Як Ти визволив брата Еванса від отруйних ікол того змія, бо він віруючий, а Твої Слова завжди правдиві. Тепер, Господи, визволи нас цього ранку від ікол смерті, там, де ворог покусав та отруїв нас. Нехай Твій зцілюючий бальзам, цього ранку, Господи, зволожить наш дух та очистить нас від усякої неправедності. Уздоров хворобу фізичних тіл, які зруйновані силами ворога. Всі, хто у Божественній Присутності, нехай їх буде uzдоровлено.

⁵⁰ Промовляй до нас нині через Твоє написане Слово, Господи. Не знаючи, що сказати, але Ти подбаєш про це. А Ти попереджуй нас, Господи, та зроби нас готовими до Твого Приходу. Бо ми прохаємо це в Ім'я Ісуса та заради Його. Амінь.

⁵¹ Я завжди трошки запізнююся, бо я зараз чекав. І недільна школа, я думаю, вже закінчилася. Але в цьому дещо є, що коли я приїзду додому, в мене таке відчуття, немовби в мене вдалося часу. Знаєте, ми все одно занадто спішимо. Тож, ми просто будемо вірити Богові.

⁵² Наш Господь давав це суворе попередження людям Його покоління, людям, що були дуже релігійними. І Він сказав: “Тісні ті ворота і вузька та дорога, що веде до Життя, і мало буде таких, що знайдуть Її”. Ось, це було не тому, що вони не були релігійними. Вони були дуже релігійними. І через те, що вони поклалися на церкву, та на певні віровчення, та деномінації та вірили (до певної міри) в Бога, вони думали, що все гаразд. Але Він говорив їм, що мало буде таких, що увійдуть.

⁵³ І я хотів би спробувати цього ранку, може зможу уподібнити те покоління цьому поколінню. Розумієте, це було на закінченні відтинку часу для євреїв, і Він згадав у минулому декілька відтинків та декілька закінчень відтинків часу, і казав їм, що те ж саме відбувалося в попередніх відтинках часу, відбувалося перед ними. А їм не вдалося розпізнати це. І давайте-но розглянемо дещо з того, про що Він говорив.

⁵⁴ Вони, наприклад, не могли повірити, що Бог перебував у тій Людині. Це була найбільша перешкода, яку вони повинні були подолати, а саме — як це Він, будши Людиною, робив з Себе Бога. Вони не могли зрозуміти, як це Бог міг перебувати в людському тілі. І в усіх періодах, за всіх часів Бог завжди перебував у людині. Людина — це Боже знаряддя. В кожному поколінні, Бог промовляє до Свого народу крізь людські уста. Він завжди обирає когось або щось, що Він може застосовувати.

⁵⁵ І Він нагадав їм, оскільки це було такою перепоною, про Авраама. Він сказав, розповів їм: “Якщо себе кличете ‘дітьми Авраама’, Авраам ваш ‘батько’, він побачив Мій день і зрадів, що побачив його. Авраам, пророк”. І, жодних сумнівів, що Ісус нагадував їм, що Він довів їм, що Він був Месією, тому що знак Месії супроводжував Його. І так воно було в кожному поколінні, оце ось — знак Месії. Але все ж таки, те, що Він робив Себе Богом, Самим Месією, це було для них перепоною. Вони не могли цього зрозуміти.

⁵⁶ Отож, коли Авраам (якого вони назвали своїм батьком) зустрів Бога, Він також був у тілі, бо Він їв яловичину, їв кукурудзяний хліб (та пив молоко), та масло, в присутності Авраама, і, все ж таки, Він був Богом. Авраам розпізнав Його, Бога, та назвав Його “Елогім”, тобто — Всемогутній Єгова. Чоловіка, що мав одяг, Його Тіло було припорошене пилюкою, сидів під тінню дерева, та їв м’ясо, та пив молоко. А оті холодні, жорстокі серцем, егоїстичні, праведні євреї не змогли повірити, що Він був Сином Божим, і називали Авраама своїм батьком. А Він давав їм знати, що Він чинив ті самі справи, в Своєму тілі, які Бог чинив в іншому тілі, коли Він зустрівся з їхнім батьком, Авраамом. І Авраам повірив в це. А вони не могли в це повірити.

⁵⁷ Розумієте, коли Авраам сидів під своїм наметом, бо він зробив вибір, і перед кожною людиною, яка народжується в цей світ, стоїть цей вибір. Дерево доброго та лихого поставлено перед кожною людиною. І коли Лот, його небіж, та їхні пастухи почали сперечатися через землю, Авраам, будучи праведною людиною, сказав їм: “Нехай не буде поміж нами жодних суперечок. Ви просто оберіть собі, куди ви підете”. В житті кожного вірного підходить до такого моменту. І цього ранку це перед тобою, і це переді мною.

⁵⁸ Лот не думав про те, що він стане відступником, але він почав дивитися в напрямку Содому, де все було легко. І часто буває так, що ми звертаємо наш погляд до легкого шляху. “Якщо я приєднаюся до такої-ось церкви, і, розумієш, ніхто й слова не скаже проти цього, бо це найбільша в місті церква”. Легкий шлях! Як часто ми чинимо так, в той час як ми неправі!

⁵⁹ Пам’ятай, якщо ти підеш за Христом, люди тебе ненавидитимуть, бо всі, хто живе благочестиво в Христі Ісусі, зазнають переслідувань. І якщо ти приходиш до Христа, ти не прийдеш ані через жодну церкву, чи деномінацію, чи віровчення. Ти прийдеш через Кров — це єдина дорога туди. І ти не зможеш нікого взяти з собою, ти прийдеш один і тільки один і стоятимеш на власному визнанні та на власній вірі. Ти не в’їдеш туди на вірі свого пастора чи своєї матері. Ти прийдеш як одна окрема особа, коли ти приходиш до Бога! І часто буває так, що ми робимо отой вибір по-дурному.

⁶⁰ Що якби Лот, коли він побачив, що все легко...? Він був там, де було багато грошей та багато популярності, тому що він був чужинцем, та кмітливою людиною, освіченим, багато психології, і він міг чинити певні речі і все одно практикувати свою релігію. Він думав: “В мене є віра в Бога, тож я просто піду туди до Содому і я—я підзароблю грошей, і я стану визначною людиною, можливо, чудовим проповідником”. Бачиш, ти маєш зробити вибір.

⁶¹ І церковні члени мають зробити вибір. “Я піду до цієї певної церкви там. О-о, всі в місті вважають, що це най-найкраща! О-о, мер міста належить до цієї церкви”. Тепер, він міг би належати до справді непоганої церкви, але ти все одно маєш скласти власну думку про цю церкву та її людей за допомогою Писань. Часом буває так, що вони ходять туди, тому що це популярно, люди вдягаються краще, які відвідують певні заклади. І ось де ми робимо фатальну помилку. І зауважте ось це.

⁶² І Авраам, єдине, що він міг зробити, це зробити інший вибір. І іноді інший вибір кращий за перший, якщо його роблять отак. Зверніть увагу, не пройшло багато часу, коли Лот побачив це велике місто, він не бачив того, як його жінка обернеться у соляний стовп, однак, він не бачив вогню, що спалить це місто. Але Авраам вибрав дорогу разом з небагатьма Господніми погордженими. Він залишився в пустелі.

⁶³ І, все ж таки, що якби Сарра сказала... Ось, пам’ятайте, Сарра була найвродливішою жінкою у всьому тому краї. Не було жінки прекраснішої за Сарру. Кожен, хто бачив її, закохувався в неї. Ось, наскільки легко було б Саррі зробити такий-от вибір. Але вона обрала залишитися з Авраамом.

⁶⁴ О-о, жінки, не дозволяйте дияволу засліплювати вас — бути популярними та приєднатися до *цього* і до *того*. Залишайтеся з Христом! Бо та година вже при дверях, на цю країну чекає велике знищення, ще гірше, аніж те, що було з Содомом та Гоморою. Содом та Гомора ще похвалилися б.

⁶⁵ Отож, в той час, як Авраам вибрав той шлях, що дав йому Бог, і володів похилими землями, він зовсім не був успішним. Але все ж таки він знав одне — він служив Богу і він вірив Богу.

⁶⁶ І ось, одного дня прийшли троє чоловіків, і вони були добре припорошені дорожною пилюкою і втомлені, і Авраамові стало їх шкода, він сказав: “Проходьте та сідайте під дубом, посидіть трохи”. І поки він стояв там, розмовляв із ними, він розпізнав, що це не були просто звичайні люди. За їхньою мовою, вони були інші. І Авраам пішов та зарізав теля, та обідував його, та сказав Саррі спекти хліба та приготувати, щоб нагодувати їх.

67 Отож пам'ятайте, двоє з них — то були Анголи, Анголи в людському тілі, а один із них — то був Сам Бог. І Той, Хто був Богом, сидів спиною до намету.

68 А Сарра залишалася в наметі. Мені подобається бачити, як жінка отак тримається свого місця, не виходить і не каже своєму чоловікові, що робити, кожного разу, як хтось заходить. Але вона залишилася в наметі. Без усякого сумніву, мабуть, мила посуд чи робила щось.

69 І Оцей, Котрий був Богом, Він безупинно дивився в напрямку Содому, і Він сказав їм, що Він збирався вчинити. І два Анголи пішли туди, щоб проповідувати Євангелію. Але Один залишився, не пішов — Той, що був Богом, і Він сказав: “Не скрию Я від Авраама таємниці, що відома Мені, бо він буде спадкоємцем світу”.

70 О-о, в нас цього ранку є право, церкво — знати таємниці Приходу Господа. Бо — “блаженні миротворці, бо вони назвуться дітьми Божими. Блаженні голодні та спрагли, бо вони наситяться. Блаженні чисті серцем, бо вони побачать Бога. Блаженні лагідні, бо вони успадкують землю”. В такому разі, якщо церква живого Бога має успадкувати землю, від неї не буде скрито жодної з таємниць.

71 “Все, що розповів Мені Отець, Я розповів вам”, — сказав Ісус. А вони не могли Йому повірити.

72 Отож, в дні Авраама, коли Він нагадував їм, Він сказав, що, як Авраам розмовляв з Анголом, і Він сидів спиною до намету, і Він сказав Авраамові, що Він відвідає його з дитиною. А Сарра, у наметі, засміялася. А Він сказав: “Чому Сарра засміялася?” Що Він виявляв? “Чому Сарра засміялася?” Це відбулося лише за декілька годин перед знищенням. Якраз перед знищенням, коли вогонь зійшов з неба та спалив те місто, і було вчинено те знамено.

73 І Ісус сказав: “Помиляєтеся ви”, — визначним докторам богослов'я, релігійному народу, де вірних буквально були мільйони. Він сказав: “Помиляєтеся ви, не знаючи ані Писання, ані Сили Божої”. До отакого-от покоління, що були добре вишколеними людьми, що були вченими та виростили в церкві. Коли народжувалася дитина, це була власність церкви. Ти повинен був бути ізраїльтянином. Як минало вісім днів після твого народження, робили обрізання, і ти, перш за все, ставав ізраїльтянином. І священство йшло від левитів, які протягом століть навчалися в Писаннях. І все ж Ісус сказав: “Помиляєтеся ви, не знаючи Писань!” Вони пізнавали їх за своїм підручником, вони пізнавали їх за своїми катехизисами, вони пізнавали їх за своїм богослов'ям. Але Ісус сказав: “Ви не знаєте їх, Писань, як не знаєте ви і Сили Божої. Якби ви знали Авраама, ви пізнали б Мене. Якби ви були дітьми Авраама, ви пізнали б Мене, бо Авраам зрадів,

коли він побачив Мій день, бо він провидів цей день. Коли Я стояв там перед ним, в тілі плоті, та вчинив оце, він пізнав, що то був Я, він назвав Мене 'Елогім'. Але ось Я роблю те саме перед вами, і ви називаєте Мене 'Вельзевулом'".

"О-о, — казали вони, — наш батько Авраам".

"Звете Авраама своїм 'батьком'?"

74 Він сказав: "А як же, ми, ми належимо до церкви. Ми релігійний народ. Ми великий народ. Ми Божий народ!"

Ісус сказав: "Ви від диявола, він вам і батько".

75 Я уподібно те покоління цьому — сьогодні, коли буквально мільйони людей сповідують християнство, і про Бога знають не більше, аніж готентот знає про єгипетську ніч. Сьогодні є чоловіки та жінки, докладне мільйони тих, хто сповідує християнство, що претендують на Христа, не знають першого принципу Сили Його воскресіння і ніколи не скуштували від Його доброти. Вони ніколи не відчували Його Сили. Їхні очі засліплено до Правди.

76 Сказав: "Ви сліпі, провідники сліпих. Хіба не...це... якщо сліпий веде сліпого, хіба не впадуть вони всі до ями?"

77 В той час вони думали: "Ми християни. Ми віруючі. Ми належимо до найвищих церков, що тільки існують. Наші раввини, це найкраще вишколені вчені". І все ж Ісус сказав їм, що вони взагалі не розумілися у Писаннях.

78 Бачите, як Бог ховає це від очей премудрих та розумних і відкриває це немовлятам, які захочуть навчатися? О-о, могутня Сила та безмежність Бога! Який добрий Він до тих, що бажать чесно ходити перед Ним! Він не відмовить у жодному добрі.

79 І бачити цей день, коли наш народ, наш цей світ занечищено тим самим!

80 Ісус хотів правильним чином виправити їх. Вони сказали: "О-о, наш батько Авраам. І ми будемо в Славі, не хвилюйтеся щодо цього, бо ми віримо в Бога. Ми професори, і ми віримо в Бога, і ми навчаємо наш народ. А хто такий Ти, щоб ходити тут повсюди з якимось таємничим знаменням і намагатися називати це Богом? Ти ніхто інший як Вельзевул". Отак от, в них були свої віровчення та деномінації.

Ісус сказав їм: "Ви від диявола". Замислитесь про це!

81 І я хотів би уподібнити те покоління цьому, сьогодні, коли в нас мільйони приєднуються до церков, в нас є десятки тисяч. І Бог сходить, щоб знову жити у Своїй церкві та чинити те саме, що Він чинив там, щоб виявити Себе тим самим вчора, сьогодні та навіки. А люди весь час повертаються до цього спиною, деякі, щоб бути популярними, деякі, щоб уникнути необхідності зробити вибір. Це ставить людей перед

вибором! Ти маєш зробити вибір. Ти не можеш зайняти нейтральну позицію. Ти повинен сказати “так” чи “ні”. Ти ніколи не вийдеш крізь ті двері тією самою людиною, якою ти зайшов. Ти не зможеш. Ти повинен зробити вибір. Зроби його цього ранку за Христа.

⁸² Вони думали, що все, що належить до церкви, спасеться. Ісус сказав: “Тісні ті ворота і вузька та дорога, і тільки лиш декілька буде тих, що знайдуть її”.

⁸³ Дозвольте мені попередити вас цього ранку, церкво, будьте обережні. Потрібен час сьогодні, в нашому самоправедному, самодостатньому поколінні лицемірства, в якому ми живемо. Година, коли чоловіки та жінки стоять у церквах та на своїх звичних місцях у церкві та співають Божі гімни, і виходять з тієї церкви та палять цигарки, та п'ють віскі, та ходять на танці, та—та живуть для цього світу, та розповідають гидкі, непристойні анекдоти, і називають себе “християнами”. Коли чоловіки або жінки можуть вийти від катедри чи з церкви, з того місця, де Сила воскресіння, де той самий Месіанський знак рухається поміж них, і не бути новим створінням у Христі, там щось не так. Коли газети розносять це повсюди; і від узбережжя до узбережжя, туди й сюди, від морозних районів півночі до тропічних джунглів півдня, Бог посилає це, а люди постійно повертаються до цього спиною. Тоді що ж ми можемо сказати, що ми можемо зробити? Ми знов звертаємося до Писань, де Він сказав: “Тісні ті ворота і вузька та дорога, і тільки лиш декілька буде тих, що знайдуть її”.

⁸⁴ Він сказав: “Як було за днів Ноя, так буде й за Приходу Сина людського”. Послухайте-но, за днів Ноя, світ було населено приблизно так, як і сьогодні. Їхня наука перевершувала нашу. Вони будували сфінксів та піраміди та робили те, що ми нездатні зробити сьогодні. [Порожнє місце у запису—Ред.] Неперевершені, видатні, розумні люди. І пам'ятайте, наука сьогодні каже: “Залишилася одна хвилинка до опівночі”. Залишилася одна хвилинка, перш ніж громадинка проб'є глуху ніч. Вже пізніше, аніж ми думаємо. Я сподіваюся, що—сподіваюся, що Святий Дух помістить це глибоко в серце кожного вірного — “як за днів Ноя”!

⁸⁵ Скільки спаслося за днів Ноя, з того покоління? Вісім, вісім з багатьох мільйонів. Він сказав: “Так буде й за Приходу Сина людського”.

⁸⁶ “І як було за днів Содома, так буде й за Приходу Сина людського”. З більш ніж десятків тисяч спаслося троє.

⁸⁷ Ти скажеш мені тоді: “Проповіднику, як же всі ті тисячі, що прийдуть із Ним?” Отже, брате, це було зібрано з багатьох поколінь.

⁸⁸ Для мене буде дивиною, якщо з цього покоління вийде хоча б дюжина. “Тісні ті ворота і вузька та дорога, і тільки лиш декілька буде тих, що знайдуть її”.

⁸⁹ О-о, я знаю церкви, те, що вони кажуть: “Якщо ти запишеш своє ім’я в книгу і ти станеш членом, ось, з тобою все гаразд”. Нема такого місця в Писанні. Якщо всі, чії імена в книзі та в—в церкві, там будуть мільярди, помножені на мільярди мільярдів, всі увійдуть. В такому разі там опиняться всілякі духи, і в якому стані буде Небо? Подумайте-но про це.

⁹⁰ Хтось скаже мені: “Почекай-но хвилинку, брате Брангаме. *Такий-то*, я чув, як вони говорять мовами, я знаю, що їм це вдасться”.

⁹¹ Це взагалі не означає, що їм це вдасться. Павло сказав, у Першому до Коринтян 13: “Хоч я говорю мовами людськими та ангольськими, та любові не маю — я ніщо”.

⁹² “О-о, я ходив на зібрання *Такого-то*. О-о, він чинив сильні, могутні справи. Я бачив, як він відкривав очі сліпим”.

⁹³ Все одно, він може загинути. “Багато хто прийде до Мене того дня та скаже: ‘Господи, хіба не Твоїм Ім’ям я проповідував, пророкував? Хіба не Твоїм Ім’ям я виганяв нечистих духів? Хіба не Твоїм Ім’ям я чинив багато могутніх справ?’ Він скаже: ‘Відійдіть від Мене, ви, що чините беззаконня, Я навіть і не знав вас’”. “Тісні ті ворота і вузька та дорога, і тільки лиш декілька буде тих, що знайдуть її”.

⁹⁴ Дозвольте-но мені викласти вам деякі підрахунки, що шокують вас. Згідно даних медичної науки, в місті Чикаго, згідно статистики лікарів, що в одному тільки Чикаго проводиться тридцять тисяч абортів, за тридцять днів, це те, що кажуть лікарі. А скільки ще тих, що приймають оці пігулки та інше, щоб викликати аборт?

⁹⁵ Статистика виявляє, що у Сполучених Штатах незаконних дітей народжується більше, ніж дітей, що народжені у святому шлюбі. Чи відомо вам було, що в Біблії сказано, у книзі Повторення Закону 14:2, що “незаконна дитина, потрібно буде чотириста років, щоб це відійшло”? Діти їхніх дітей їхніх дітей їхніх дітей їхніх дітей не можуть увійти до Господньої громади, чотириста років, десять поколінь. Сорок років в одному поколінні. Їхній пра-пра-пра-пра-пра-прадід був незаконнородженим, його там нема! Як тепер? Покажіть мені, де це змінилося.

⁹⁶ До чого ми прийшли? І нині незаконнороджені, бо від перелюбу, і грішні жінки на вулицях, вдягнені як чоловіки, що є гидотою в очах Божих, курці цигарок, любителі алкогольних коктейлів, так звані ті, що сповідують християнство. Брони Боже від такої зграї проститутток! Це

так. І потім називають себе християнами? Недивно, що Ісус сказав: “Тісні ті ворота і вузька та дорога, і тільки лиш декілька буде тих, що знайдуть її”.

⁹⁷ Вони не упокоряться. Вони пихаті. Дивіться-но, коли Давидові сказали про його гріх, який він зробив, він одразу ж покався, і Бог любив його за це. Скажи їм про їхні гріхи, вони скажуть: “Ніколи більше й на поріг цей не ступлю”. Чому? Їм вистачає місць, куди ходити, вони можуть ходити до тих незаконнороджених вертепів, де на таке дивляться крізь пальці. Але зараз той час, щоб проповідники зодягнулися в повну Божу зброю та проповідували Слово без компромісів, Євангелію. Люди повинні упокоритися.

⁹⁸ Більше вже нема щирості поміж християнами. Їм хочеться говорити: “Я методист, я баптист, я п’ятидесятник”, — для Бога це не значить навіть *оцього*. [Брат Брангам клацає пальцями—Ред.]

⁹⁹ “Я говорив мовами, я творив чуда”. В нас на цьому і робиться весь наголос, в той час як це одна з найзасліплюючих речей, яку вони здатні вчинити. Звісно. Доц падає на праведних так само, як і на неправедних. Доц напоює урожай так само, як він напоює і бур’яни, Рою. Той самий доц, той самий Святий Дух, сходить на людей. Це все одно не оначає. . . Їхня сутність має стати іншою, зсередини назовні. Не зовнішній вияв чи проявлення, але внутрішній Дух живого Бога, що робить цю людину новим створінням, що упокорює його серце чи її серце перед Богом.

¹⁰⁰ Ти скажеш: “Проповіднику, ти що, хочеш мені сказати, що сумніваєшся, чи вийде дюжина з цих мільйонів та чотирьох мільярдів людей в цьому світі?” Мене бере сумнів, чи набереться дюжина тих, що потраплять до Підхоплення. Замислитесь! Я кажу вам те, що Ісус сказав тут у Євангелії. Замислитесь про це!

¹⁰¹ До чого це дійшло? Через те, що аморальність прокралася поміж людей, почали народжуватися незаконні діти, це викреслює їх. Розумієте, ми могли б стояти тут цілими годинами, викладаючи все це, і ви побачите, що ми живемо в розпусному, проклятому, прогнилому до самої середини поколіннях людей. Недивно, що вони не можуть побачити ніяких ознак, недивно, що вони не почують Євангелії, вони стали затверділими, і, все одно, вже такі релігійні та побожні.

¹⁰² Хіба не сказав Ісус, що: “Дух говорить ясно, в останні дні вони будуть нахабні, бундючні, більше любитимуть розкоші, аніж Бога, непримирливі, розбещені, жорстокі, ненависники тих, хто добрі, мають вигляд благочестя”? Бачите? О-о, ти можеш вигукувати, звичайно ж. Ти можеш говорити мовами, певна річ. Віра вигонить демонів, звичайно ж. Але ми говоримо не про це.

103 В такому разі ви скажете мені: “Брате Брангаме, що є прикметою християнина? Хто спасеться? Ти спасешся, брате Брангаме?” Я покладаюся в цьому на Бога. Я не знаю. Я вірю, що я спасуся. Я зіставляю своє життя, щоденно, зі Словом. Якщо це життя не відповідає цьому Слову, тоді там щось не так, мені потрібно повернутися назад та виправити.

104 “Ну, — скажеш, — брате Брангаме, коли люди говорять мовами, хіба це не означає, що вони спасені?” Ні, панове! Ні, справді ні! Я чув, як відьми та чаклуни говорять мовами, всіляка нісенітниця. Я бачив, як люди говорять мовами і живуть з дружиною іншого чоловіка. Я бачив, як люди говорять мовами, і стрибають вгору і вниз, і кричать немовби будинок горить, і виходять і вдаються до плутошів, і крадуть, брешуть, і все інше. Як можна на таке сподіватися? Ні, панове.

105 Належать до церкви, диякони в церкві, настільки побожні, наскільки це взагалі можливо. Думаєте, вони заправлять в неділю своє авто бензином? Ні. Але в понеділок вчинять щось гидке, гниле та низьке. Бог перебуває в серці, не в тому, що зовні, це щось таке, що виходить з серця.

106 “Тісні ті ворота і вузька та дорога, і тільки лиш декілька буде тих, що знайдуть її”. Як було за днів Ноя — вісім з тих мільйонів; як було за днів Содому — три з мільйонів, отак воно буде й за приходу Сина людського.

107 І подивіться на ту розпусність, в якій ми знаходимося. Подивіться, як всі фантазії, людина, він виходить туди, і диявол робить так, що вправні проповідники стоять за катедрою і дивляться крізь пальці на те, що в людей.

108 Хтось сказав мені якось на днях: “Я б не пустив тебе за катедру, ти довів би моїх жінок до божевілля”. Ні, вони вже такі. Це якраз навернуло б їх на здоровий глузд, сказав би їм покинути носити той одяг та інше. І, що ж, хтось має це зробити.

109 Я сказав своїй жінці: “Я що, збожеволів, я сам? Чи я ненормальний? Або, що зі мною таке? Щось всередині не дає мені мовчати. Я повинен сказати Це, мені все одно, що там хто каже”.

110 Каже: “Ти зруйнуєш своє служіння”. Що ж, будь-яке служіння, що його зруйнує Євангелія, слід зруйнувати.

Боже, дай нам мужності встати за те, що є Правдою, і говорити Правду про це! Це гріх, ганьба!

111 “Тісні ті ворота, — сказав Ісус, — і вузька та дорога”. А ви думаєте, що мільйони, і всі ви — методисти, баптисти, пресвітеріани, п’ятидесятники — увійдете, в той день ви залишитеся в дурнях. Ісус сказав: “Багато хто прийдуть і сядуть в Царстві, скажуть: ‘В мене є право бути тут’”. Сказав:

“Але діти Царства викинуть їх геть. Там буде ридання, й плач, і скрегіт зубів”. Краще зроби цього ранку ретельну перевірку, християнине. Будуть десятки мільйонів мільярдів тих, що визнавали себе християнами і вірно дотримувалися у своєму житті цього, які не потраплять в ті ворота. Ісус так сказав.

“Скільки ж ввійде?”

¹¹² Я не знаю, скільки ввійде. Єдине тільки — “Боже, дозволь мені бути одним із них!” Отак ось. Він є Суддя. “Дозволь мені бути одним із них”.

¹¹³ Ти скажеш: “Брате Брангаме, як ти можеш в такому разі відрізнити християнина?”

¹¹⁴ Я не знаю. Але дозвольте мені сказати вам, що каже Писання. Йому ви повірите, це вже певно. Коли Духа Святого було надіслано на землю, Бог промовляв крізь Духа Святого. Він вислав—вислав на землю ангола, спочатку. І Він сказав: “Пройди по місту та поміж людей та постав знака на чолах людей, що зітхають та стогнуть через оті гидоти, виправляють оте все”.

¹¹⁵ Що таке гидота? Жінка, що вдягне одіж, яку носять чоловіки. Бога нудить від цього. Чи доводилось вам коли-небудь бувати там, де щось гидотне? Як вас нудить від цього! Ви не можете цього витримати. Жінка, що вдягне одіж, яку носять чоловіки — отак-от відчувається Бог при вигляді цього, ти можеш співати в хорі, ти можеш молитися щодня, та вигукувати щодня, або жити для Бога щодня — в Присутності Бога тебе засуджено. Це в точності те, що каже Писання. “Гидота!” І ті, хто заохочуватимуть до такого, їхня частка і буде з отакими.

¹¹⁶ Боже, дай нам рішучості встати проти цього. Якщо тобі доведеться залишитися самому — стій там і тримай Слово Боже в руці. Воно ніколи не підведе.

¹¹⁷ Нині ми підійшли до такого дня, де, гидота поміж людей. І Ангол знову вийшов ставити печатки. Знайдіть мені хоча б одну людину в Джефферсонвіллі, якщо ви хочете дізнатися, кому це вдасться, знайдіть мені хоча б одну людину в нашому місті, що зітхає та стогне, постійно тривожиться, й мучиться, й молиться через ті гидоти, що відбуваються в місті. Чи можете ви підняти руку та вказати хоча б на одну людину? Тоді прийміть оце місце Писання: “Тісні ті ворота і вузька та дорога, що веде до Життя, мало буде тих, що знайдуть її”. Тільки на них і буде поставлено печатку.

¹¹⁸ О-о, я можу вам показати пребагато тих, хто ходять до церкви. Я можу показати вам пребагато тих, що співають у хорі. Я можу показати вам пребагато тих, що навчають у недільній школі. Я можу показати вам пребагато тих,

що є головами визначних товариств. Я можу показати вам пребагато тих, що вигукують, пребагато тих, що говорять мовами, пребагато тих, що зайняті у справі Благовістя.

119 Але покажіть мені хоча б одного, хто у своєму серці настільки занепокоєний через гріхи цього світу! Покажіть мені проповідника, що зможе сьогодні встати та засудити ті деномінації. Покажіть мені проповідника, який встане та скаже те, що треба, та засудить ті деномінації. Йому краще нічого не чіпати, його викинуть геть, а це його джерело доходу.

120 Недивно, що Біллі Грем сказав Джекові Моору, сказав, що не розуміє, як це мої зібрання тримаються, сказав: “Він не баптист, він не методист і не п’ятидесятник”. Сказав: “І всі вони проти нього”. Авжеж, я не кажу, що . . . Причина, чому я сказав, я не можу висловити це на людях. Я кажу це своїй власній церкві. Я веду боротьбу, тому що для мене настав час випробування.

121 Кажуть: “Якщо ти прийдеш, все буде гаразд, але не кажи нічого про Це”. З таким самим успіхом можна взагалі не відкривати рота.

122 Я буду проповідувати те, що Бог сказав проповідувати! Це так. Один з тих восьми десь буде. Один з тих десь буде. Але того дня я не хочу бути винним, коли скажуть, що я йшов на компроміс через якесь віровчення, чи якусь церковну науку, чи якусь деномінацію. Я проповідував Правду!

123 Кажуть: “Ну чому б тобі не, чому твоє служіння, брате Брангаме, яке видається таким значним, чому воно не має такого розмаху, як в оцих інших мужів?”

124 Це знаходиться просто тут. Ось і все. Я приїжджаю до міста, ви думаєте, Асамблеї Бога стануть зі мною співпрацювати? Тільки не в тому, у що я вірю, вони — ні. Можливо, хтось один, іноді. Ви думаєте, методисти стануть? Спробуйте і побачте, побудьте моїм менеджером хоча б тиждень. Якщо ти приїжджаєш — ти приїжджаєш в Ім’я Ісуса. Це так.

125 Ох, звичайно ж, вони запрошують тебе туди, авжеж, запрошують тебе туди в якесь місце, і так, щоб ти не мав до них ніякого відношення, таким чином. А потім, коли поїдеш, скажуть: “Ох, ну, брат Брангам трошки начебто як з’їхав з глузду, розумієте. Він. . .”

126 Якщо я з’їхав з глузду, тоді Біблія з’їхала з глузду щодо Науки. Це те, що сказала Біблія! Так, панове. Дивіться!

127 Ісус сказав: “Чому ви називаєте Мене ‘Вельзевулом’? Ви повірили Соломону, його дару розпізнавання. Ви повірили його дню. Цариця Півдня приходила від края землі, щоб

побачити той дар, і вона повірила цьому, коли вона побачила це. А ви сидите і дивитеся на це щодня і не вірите цьому”.

128 І Його ж Власні брати не вірили Йому. Сказав: “Ідїть на свято, — Він сказав, — але Я не піду туди зараз”. Він пішов іншою дорогою, бо Його Власні брати не вірили Йому. Це так. “Тїсні ті ворота і вузька та дорога, і тільки лиш декілька буде тих, що знайдуть її”.

129 Коли справа дійшла до учнів, коли кожен показав, якої він масті, де вони опинилися? Біля хреста із Ним стояли одна жінка і один чоловік — Іван та Марія. Всі інші зникли.

130 Це є той момент, коли кожен покаже, якої він масті. Це є той час. Це є той момент, коли Бог чинить різні речі. Це є той момент, коли Месія знаходиться на землі. Це є той момент, коли Сила Божа рухається в Його людях. А їх називають “святенники-стрибуни, божевільні, ненормальні”, — ох, отак ось. Але ця година вже тут!

131 Авжеж, там на суді на деяких чекатимуть гіркі розчарування.

132 О-о, самогонник, він знає, де він опиниться на суді. Так само і той, хто тримає пивний бар, знає, де він опиниться. Так само й проститутка знає, де вона стоятиме. Так само й той, хто грає в азартні ігри, знає, де він стоятиме. Так само й п'яничка знає, де він стоятиме. Для нього це не буде розчаруванням.

133 Але хто буде розчарований — це ті, хто думав, що вони були праві. Ось де буде розчарування. “Коли вони прийдуть туди, скажуть: ‘Атож, ми Твоїм Ім’ям виганяли демонів. Ми проповідники. Ми належимо до таких-то й таких-то церков. Ми чинили сильні чуда. О-о, ми проповідували! Ну, я був—я був розпорядником у церкві. Я був єпископом. Я був *оцим*’. — Відійдїть від Мене, ви, що чините беззаконня, Я ніколи навіть і не знав вас”. Отак от. Оце розчарування. Він сказав: “Діти їхніх дітей прийдуть і сядуть у Царстві, скажуть: ‘В нас є право бути тут’, — а їх буде викинуто у зовнішню темряву, де буде ридання, й плач, і скрегіт зубів”. “Тїсні ті ворота, вузька та дорога, що веде до Життя, мало буде тих, що знайдуть її”.

134 До вас, мої дорогі люди, цього ранку, прислухайтеся до цього. Це я не сам придумав. Я відповідальний за те, щоб сказати Це. Це все, за що я несу відповідальність. Якщо я більше ніколи в житті не скажу жодної проповіді, оце є Правдою: спасеться дуже мало людей. Просто пам’ятайте оце: дуже мало. Тобі бути одним з них.

135 “Хто вони, брате Брангаме?” Я не знаю. Ніхто не знає. Ми звершаємо своє спасіння зі страхом і тремтінням.

136 Але ти вирівняйся з Богом. Якщо твоє серце не стукає точно в такт з тією Біблією, тоді там щось не так, там щось не так. Не має значення, що каже твоя церква, ти не зможеш

увійти за допомогою цього. Ти маєш увійти за допомогою того, що сказав Бог. Це є та Книга, з якої тебе буде суджено — Біблія. Залишайся з Нею!

137 “О-о, — скажеш ти, — ну, я охрестився в Ім’я Господа Ісуса”. Це правильно, це є Біблія. Але якщо оте життя не йде слідом за цим, від хрищення тобі було не дуже-то багато користі.

138 Ти скажеш: “Ну, я прийняв Духа Святого”. Це добре, це те, що ти повинен був зробити. Але якщо того життя нема там!

139 Пам’ятайте, бур’яни приймають ту саму силу, що сходить на пшеницю, від якої вона росте, і від якої і бур’яни вигукують теж. Бур’янчик випростується, так само щасливий, як і пшениця. Це так, житиме таким самим життям. І грішник може перебувати в Присутності Божій, вигукувати перемогу та жити як християнин. Але якщо в серці нема чогось такого, що відрізняється! Він може мати ту саму Силу, щоб вигнати нечистого духа. Ісус так сказав. Він може проповідувати Євангелію так само добре, як і будь-який інший проповідник. Це саме те, що є, Ісус так сказав. Біблія навчає цього. Так, панове. “Хоч я говорю мовами людськими та ангольськими, хоч би я віддав своє тіло в жертву на спалення, роздав усе своє добро, щоб нагодувати бідних, я—я маю віру, щоб гори переставляли, я чиню оце все, я проповідую Його Іменем, виганяю демонів Його Іменем, — він сказав, — я ніщо”. Отож, він міг це робити, і — “ніщо”. Зрозуміли, про що йдеться?

140 Отож, що треба зробити — це від всього свого серця бути християнином, і тепер входиш у тісні ворота. Бо широкий є той шлях, що веде до погибелі, і мільйони мільйонів у цьому поколінні віруючих ввійдуть ним. Бо тісні ті ворота і вузька та дорога — тільки ти і Христос.

141 “Вузька та дорога, що веде до Життя, і тільки лиш декілька буде тих, що знайдуть її”. Отож, це Слова нашого Господа. Подумати тільки! Що він чинив? Стояв там, розпізнавав їхні думки.

142 А той сказав: “Він Вельзевул. Ну, як Він може бути Богом? Він Людина! Звідки ця мудрість?” — сказали вони в Його Власному місті.

143 Коли ти приходиш в це місто тут, здається, немовби... Я кажу це без жодної зневаги до вас, люди; ви християни, ви любите мене. Ти приходиш сюди в це місто, і здається, немовби сила сатани просто просто збиває тебе з ніг. Це місце засуджено. Це місто засуджено.

144 Що сказав Біллі Грем, коли він увійшов у Луїзвілл? Сказав, що це “найбільш пов’язане демонськими силами

місце”, що йому доводилося бачити у своєму житті. Надрукували це в газеті, сказав: “Ти просто відчуваєш диявольський тиск”.

145 Звичайно ж, я це відчуваю. Чому? Це мій дім. Коли Ісус повернувся до Свого Власного дому, Він сказав, що багато могутніх справ Він не зміг вчинити через їхнє невірство. Сказав: “Не буває пророка без пошани, проповідника, якщо тільки це не в його—не в його вітчизні, серед його народу”. Розумієте? Ти нічого не можеш із цим зробити, Писання так каже. Розумієте?

146 Отож, коли ти ходиш цим містом тут! І не кажіть мені, що я не знаю. Я підходжу до людей, що тиснуть мені руку та кажуть: “О-о, брате Брангаме, я люблю тебе”. А ти знаєш, що це брехня! Ти знаєш, що це брехня. Якщо Бог може розповісти мені розпізнавання серця, чому Він не може розповісти мені це?

147 Авжеж, і просто поміж твоїх же людей у цьому місті! Коли вони бачать тебе, кажуть: “Ну, знаєш, я бачив, де такий-то й такий-то . . .”

“Де? Де це було?”

“Отам он . . .”

“Гм! Ми знаємо того хлопця!”

148 Ти відчуваєш це. Дозвольте мені вам сказати, нехай-но до тебе додому прийде хто-небудь, хто не дуже тебе любить, трошки посидить у твоєму домі, і відчуй оте дивне відчуття. Помнож це на чотирнадцять тисяч, і ти одержиш те, про що я зараз кажу. А потім потрапиш у таке місце, де кожен тебе любить, оте відчуття, що тобі тут раді, просто, о-о, подумати тільки, і ти міг би залишитися там навіки, розумієте. Ось воно, розумієте, це певний дух. А люди не знають, що це таке, вони дивуються, чому люди настільки занечистилися.

149 Що змушує порядних жінок, що змушує порядних жінок вдягати отой вульгарний одяг та виходити в ньому на вулицю? Що змушує, навіть тепер, коли ще холодно, шістнадцятирічних дівчаток, в тому одязі, в якому їй не слід було б з'являтися навіть перед своєю матір'ю, виходити на вулицю? Це не через ту дитину (та дитина сама й не розуміє ще нічого), але це через якогось проповідника за катедрою, який не відповідає тому посту, який він займає. Це точно так. Авжеж. Жінки ходять вулицею, і всі сексуально вдягнені і все таке інше, і грішники дивляться на них, і не знають, що, якщо поправді, вона настільки ж винна, якби вона жила з тим чоловіком. Ісус так сказав! Ісус сказав: “Кожен, хто подивиться на жінку з пожадливістю, той вже вчинив із нею перелюб у своєму серці, і йому доведеться відповідати за це в день суду”. Тісні ті ворота і вузька та дорога!

150 Я знаю, ви думаєте, що я жорсткий. Я не жорсткий! Я ваш брат, і я люблю вас.

151 Тікай від гніву, що наступає! Біжи до хреста і кричи, доки твоє серце не наповниться Святим Духом, це відверне тебе від всього, що в цьому світі, і ходитимеш благочестиво перед Ним, і серце твоє буде палати для Нього. Любов! Не повинність. Христос — це не повинність — служити Христу, це любов, що служить Христу. Це тягне тебе, спонукає тебе, поки кожна пульсація в твоєму тілі не битиметься в такт із Ним. Ось коли ти побачиш гріх.

152 І Він плакав на землі. Це засмучувало Бога в дні Ноя, коли Він бачив серця. І Ісус сидів на пагорбі і сказав: “Єрусалиме, Єрусалиме, як часто Я хотів зібрати тебе під крила, але твоя година настала, і дім ваш залишається порожній для вас”.

153 Отак буде й за Приходу Сина Божого, серця справжніх правдивих вірних розбиваються. Він бачить просто зараз же, що цій країні слід було б бути захопленою пробудженням. Як може статися таке через натовп незаконнороджених? Як може таке бути, коли, найперш за все, їх засуджено?

154 Царство Боже подібне до тієї людини, що закинула невода у море, і, коли вона витягла його, вона дістала черепах, амфібій, змій, жаб і трохи риби. Не її справою було вирішувати, що і як, вона просто витрусила це на берег. Це те, що робить Євангелія. Це те, що Біллі Грем, Орал Робертс, я сам та всі інші проповідники, що проповідують Євангелію — витрушують це, притягають все це — “Ось вони, Господи”. Але що ми робимо кожного разу? Ми бачимо, ти ще й не приїхав удруге, як вони вже знову поповзли у той ставок. Що це? Це була черепаха, від початку. Це не перемінило її — упійматися в невод Євангелії. Вона від самого початку була черепахою. Він від самого початку був амфібією. Він від самого початку був змією. Він був лицеміром ще до того, як він зайшов до церкви. В нього навіть і не було ніякого бажання покинути свою пиятику, та азартні ігри, та паління, та брехню, та крадіжки. Він просто прийшов, бо він злякався пекла. Ти робишся ще більшим кандидатом туди, коли чиниш таке. Це правда. “Тісні ті ворота і вузька та дорога, і мало буде тих, що знайдуть її”.

Помолимося.

155 Господи, о-о, досліди мене, Господи. Випробуй мою справу просто зараз же, Господи. Не дозвоь статися такому, щоб я повинен був приходити на суд перед Тобою, після того, як проповідував отак. О-о, якщо є в мені яка нечистота, Господи, відними це, будь-ласка! Ми бачимо день, в якому ми живемо, коли чоловіки та жінки стають такими пихатими. Вони стидаються. Ти сказав одного разу: “Взагалі нема

ніякого сорому серед доньок Сіону”. Їх настільки позбавлено сором’язливості, що вони навіть і не червоніють вже більше. О Господи, подумати про це! І знати, що годинник там відраховує години, і ще хвилина чи дві, і гряде велике знищення, і тоді вже — хто нечистий — нехай і далі занечищується.

¹⁵⁶ Боже, пробуди всіх нас цього ранку. Струсони нас, Господи! Ми бачимо, як з’являються ознаки. Наші очі відкрито, щоб побачити це. Ми бачимо мільйони, мільйони, Господи, що відвертаються та йдуть геть. Я хочу знати, що я можу зробити, що я можу зробити, о Господи? Чи є що, Господи? Якщо потрібно більше проповідування, більше молитви, чого завгодно більше, допоможи мені, Господи, щоб мені принести це Послання людям. Що я можу зробити? Але вони раз за разом відкидають Його. Ти чиниш Свої великі ознаки та чиниш Свої сильні чуда, і все одно люди прямують просто далі. Чи це Твоє Писання має сповнитися, чи це той час, коли “Ніхто не може прийти до Мене, якщо Мій Отець не притягне його, і всі, кого Отець дав Мені — прийдуть до Мене”? Господи Боже, даруй цього ранку, щоб люди прокинулися та побачили цей останній знак цієї землі. Я молю, Боже, щоб Ти дарував цим людям дещо.

¹⁵⁷ Благослови цих людей тут цього ранку. Боже, почни з брата Невілла, Господи. Уздоров його тіло. Йому цього ранку погано, Господи, проблеми зі шлунком. Я молю, щоб Твоя зціляюча рука була на ньому. Схвиллой його душу.

¹⁵⁸ Боже, пройди по цьому зібранню. Тут сидять чоловіки та жінки, що я можу вже ніколи не побачити їх знову аж до того дня на суді, коли я повинен буду дати звіт. Але я прочитав Твоє Слово — “Тісні ті ворота і вузька та дорога, і тільки лиш декілька буде тих, що знайдуть її”. О Господи, нехай оці будуть отими “декілька”, деякі з них, чи зробиш Ти так, Господи? Даруй це кожній особі тут.

¹⁵⁹ Я молю як тільки здатна молити людина. Господи, ці люди робили для мене все, в тому, щоб допомогти мені. Якщо я був голодний, вони годували мене. Якщо мені потрібен був костюм, вони купували його. Вони пішли всі разом та купили мені авто, щоб проповідувати Євангелію. І вони робили все отак. О Отче, досліди їхні душі цього ранку, будь-ласка, досліди, і дозволь їм віднайти це перед Тобою. Я не знаю, я покладаю надію на те, що кожен з них буде в тій Обраній. І помісти мене туди теж, Господи. І якщо є в мені хоч якась причина, через яку я не буду там, Господи, Ти просто відкрий це мені, я одразу ж це виправлю. Я хочу бути певен, Господи, що того ранку біля ріки не буде ніяких проблем. Я хочу увійти того дня. І я не знаю, коли це буде, це може статися

ще сьогодні. Отож, допоможи мені дізнатися, допоможи цим людям дізнатися.

¹⁶⁰ І коли ми бачимо, що наші серця безтурботні! О-о, для нас є радістю послухати по радіо хороше Послання або піти до церкви. Ми цінуємо хороше Послання. Ми не проти того, щоб десь поговорити про Ісуса. Але, Господи, чи є для нас гріх таким тягарем, що сльози ллються з наших очей, зітхання і стогін і встаємо проти цього, проти всього, проти цієї гидоти, що вчинилася в місті? Господи, нехай Ангол Божий побачить це на нас і поставить на нас той знак. Даруй це, Господи.

¹⁶¹ Так, прийди, Господи Ісусе, нині і приготуй наші серця і дай нам Твоїх правдивих ознак, що Ти поміж нас, щоб нам пізнати, що ми приймаємо—приймаємо останній знак перед тим, як прийде кінець цьому поколінню.

¹⁶² І ми бачимо незаконнородженість, коли чоловік живе в цій країні і має дітей, народжених від жінок іншого чоловіка, і—і дівчатка на вулиці, і сотні щороку кидають школу та в підлітковому віці стають матерями, і нема ніякої пошани, і як жінки стають отрутою самі по собі через паління, та—та пияцтво, та телебачення, та все інше, що розбецує дитячий розум. О Господи, скільки це ще існуватиме? А Ти Святий Бог!

¹⁶³ О Отче, в мене—в мене сьогодні дивне відчуття, що щось має бути зроблено швидко, Господи. Я не знаю, що сказати, але я молю, Господи, щоб Ти помістив у наші серця, що робити. Даруй оце все, Господи. Ми прохаво все це в Ім'я Ісуса. Амінь.

¹⁶⁴ Ця година вже при дверях. Кожна розумна людина, що вміє тверезо мислити, знає, що має щось статися. В цьому приміщенні нема жодної людини в здоровому глузді, яка не усвідомлювала б, що цей світ не може встояти при таких обставинах.

Ми не зможемо встояти, друзі. Не існує нічого, як ваш пастор та ваш брат, не існує нічого, до чого б я міг вести вас цього ранку, крім як до Ісуса Христа. Я не знаю більше нічого. Поміркуйте, лишень, про все те, чому було передречено статися, перш ніж станеться Підхоплення, все, що я знаю, вже давно виповнилося.

¹⁶⁵ Ти скажеш: “Як щодо тавра звірини?” Це повинно прийти під час Скорботи. Церкви тоді вже не буде. Не потрібно вже буде ставити тавро на цих, ці вже зникли, розумієте. Таврування відбувається вже зараз. Таврування — це щоб виявити дещо, відзнаку. Біжи до Бога, швидко біжи до Нього!

¹⁶⁶ Я хотів би знати цього ранку, поки ми почекаємо тут лише хвилинку. І я почуваюся як і ви. Я—я відчуваю ваші

почуття, кожен з вас намагається думати: “О Боже, досліди мене!” Отак і я почуваюся. Я усвідомлюю, що оці отакі-от Послання, друже, непопулярні серед людей. Їх засуджують, і ви за- . . . ви—їх просто принижують. Хтось має це зробити. Моє бажання, щоб це, можливо, був хтось інший. Але якщо виконати це випало мені, якщо мені випало бути прибиральницею, нехай я прибиратиму. Якщо я . . . Давид сказав: “Краще мені буди килимом коло дверей в Домі Божому, аніж перебувати в наметах із гріхом”. Це так. Чого б Бог не хотів, щоб ти зробив — зроби це. Не стидайся. Якщо є . . .

167 І, пам’ятайте, я знаю, що це важлива річ. Скажеш: “Брате Брангаме, ти кажеш, що спасеться тільки вісім душ?”

168 Я не знаю, скільки спасеться, я не міг би вам сказати. Але одне я скажу: їх буде так мало, в такому-от дні. Просто подумайте, за того дня, за якого Він був, скільки спаслося. Подумайте про день Ноя, та про день Лота—Лота, та про всіх інших, Він сказав: “Так буде й за приходу Сина людського, бо тісні ті ворота і вузька та дорога”. Розумієте, ти ввійдеш сам один, із Ним, і все. Розумієте? “Тільки лиш декілька буде тих, що знайдуть її”. Хто вірить, що це є Євангельська Правда? Ісус Христос так сказав: “Декілька буде тих, що знайдуть її”. Всього декілька. Будь одним із тих декількох. Я знаю, що це важко, це потребує великих зусиль. І для мене це зусилля — говорити це, відчуваючи до вас любов просто як людина, але любов Божа спонукає мене сказати вам.

169 Отож, той самий Святий Дух, що чинив різні речі в дні Авраама, в дні Христа, обіцяв бути тут, щоб вчинити те саме. Він тут. Отож, якщо я сказав вам правду, Бог зобов’язаний перед тією Правдою.

170 Якщо я не дотримую власного слова, я не господар власного слова. Якщо ти не дотримуєш свого слова, ти не господар свого слова. Ось, може статися так, що я пообіцяю вам дещо, і я не зможу це виконати, але—але я прийду вам сказати. Якщо я винен вам щось, і я ховаюся від вас — я лицемір. Якщо я прийду й скажу вам: “Я вам винен, але я не можу вам заплатити, але я зроблю все, що в моїх силах”, — тоді ви пробачите мені та допоможете мені. Розумієте?

171 Всі ми винні Богові щось. Ми винні Йому своє життя. Будьмо щирі в цьому. Вийдеш і скажеш. . . Не кажи: “Ну, отже, дивись—но, я—я пресвітеріанин. Я методист. Я п’ятидесятник. Я з Церкви Божої. Я назарянин. Я з Пілігримів Святості”. Навіть і не думай такого! В пеклі буде мільйони таких. Будь християнином, у Христі.

172 Хто хотів би сказати: “Брате Брангаме, згадай мене зараз у молитві, я хочу піднятися”? Хай благословить вас Бог.

173 Господи, Ти бачиш їхні руки. Прийшла та година, величний Святий Дух втишив цього ранку це приміщення. Я відчуваю Твою Присутність. Я усвідомлюю, що Ти тут, щоб вшанувати Своє Слово — “Я Господь насадив, і Я поливатиму його день і ніч, щоб хто не вирвав його з Моєї руки”. Твоє Слово вийшло з Твоїх уст з певною метою, і Воно—Воно має виконати її, Господи. Писання каже, що Ти є той самий вчора, сьогодні та навіки.

174 Вони не могли повірити, ті люди за Твоїх днів не могли повірити, що Святий Дух був у Тобі. І Ти робив Себе (бувши Людиною) Богом, і Ти був народженим від діви Сином Бога, що прийшов на цю землю відкупити нас від наших гріхів. І через те, що вони бачили Дух Бога в Тобі, вони намагалися влаштувати це якимось по-інакшому. А Ти сказав їм, Господи: “То не Я чиню всі ці справи, це Мій Отець, що перебуває в Мені. Він чинить ці справи. Якщо ви звете Авраама своїм ‘батьком’. Авраам бачив Мій день”. Звісно, він бачив, коли він стояв поруч із Ним, бачив, як Він чинив ті справи та чуда. “Він бачив Мій день і зрадів”. Сказав: “Помиляєтеся ви, не знаючи ані Писання, ані Сили Божої, як Бог міг отінити незайману дівчину, і породила Сина (народився від діви), і в Ньому перебувала повнота Його Сили, в тій одній Людині”.

175 І як Він міг взяти тієї самої Крові з того Тіла, яке Він віддав як Жертву, та освятити людей, щоб Йому Самому жити в них, продовжувати Свою справу до самого завершення! О Боже, пробуди людей, щоб побачили це. Даруй це. Спаси кожного, хто підняв свою руку. Очисти їхні серця. Господи, мої руки підняті вгору. Очисти мене, о Господи. Це є будинок виправлення. Це те місце, де нам повинно омитися. Нехай Святий Дух омие нас цього ранку та очистить нас від цього зіпсуття.

176 Ми молимо, Господи, щоб звідси не вийшло жодної людини, не наповненої Твоїм Духом. Можливо, з зовнішнього боку там не буде ніяких емоцій, коли це станеться. Але, Господи, ввійди всередину, зніми шкаралупу та вияви нам, хто ми є, Господи. Даруй це. І тоді наповни нас Твоїм Духом, з серцем чистим та правдивим. І в цей час переслідувань та важких випробувань Ти для нас будеш все приємнішим та любішим, коли ми йтимемо далі, чекаючи того дня. В той час, як сльози котяться по нашим щокам, за гріхи цього міста, нехай Святий Дух спогляне та скаже: “Є один, на кому Я можу поставити знак, він — Мій, вона — Моя”. Даруй це, Господи. Нехай це знайдеться поміж нас сьогодні. Ми прохаємо це в Ім'я Ісуса. Амінь.

Як життя на землі добіжить до кінця,
До Йордану шлях мій приведе,
Там у мороці темним не сам буду я,
Дехто далі мене поведе.

Через Йордан не піду я сам,
 Бо чекає Спаситель мій там.
 Як обхопить все морок, Він скерує мій крок
 Через Йордан не піду я сам.

177 Я хочу знати Його зараз. Візьми мою руку, любий Господь, веди мене далі, дай мені вистояти. Дай мені стояти тут, Господи, проти всього, що зветься неправильним, всього, що виглядає неправильно. Мені все одно, що там хто каже, дай мені стояти, Господи. А як я зроблю все що зміг, допоможи мені стояти. Візьми мою руку та проведи мене крізь це, Господи. Вчини дещо, дай мені стояти. Коли з'явиться оте все, та скарби цього світу та вся його величавість та його слава — засліпи мої очі до цього, дозволь мені дивитися тільки на Того, Хто помер за мене. Якщо це коштуватиме мені всіх моїх друзів, якщо це коштуватиме мені всього, що в мене є; це нічого не значить, я віддаю все це на вівтар. Отак-от, нехай я не впаду. І одного дня, коли вітер вдарить в обличчя, і я знатиму, що моє серце зушилося, і моїм дням прийшов кінець, і мій час вже вичерпано, і мій квиток взято з полиці, я хочу не переходити Йордан сам один. Він буде там. Так. Щойно темрява настане — Він чекатиме там, я не сам Йордан перейду. Якщо я зараз стоятиму за Нього, потім Він стоятиме за мене. Я житиму для Того, Хто помер за мене, тоді ж яким щасливим буде моє життя. Ось як я хочу стояти.

178 Я думаю, тут є хворі. Чи роздавав він молитовні картки? Я забув. Чи роздавали молитовні картки? Чи роздаються картки? Є в кого молитовні картки? Ні.

179 Я просто чекаю на Святого Духа. А ви просто вірте, просто майте віру, не сумнівайтесь. Якщо Бог відкриє мені, щоб у вас негарзд. . . Що б то не було, я не знаю, чи не могли б ви підняти свою руку, що ви не знаєте мене, і я не знаю вас. І тоді, якщо Бог відкриє тут, чи повірите ви, що то був той самий Ангол, що приніс Послання якраз перед знищенням тоді, в минулому, це є той самий Ангол, що приносить це просто зараз же перед іншим знищенням. Чи повірите ви цьому? Якщо повірите, підніміть свою руку. Гарзд. Гарзд, нехай Господь подарує це.

180 Він сидить зовсім близько до мене. Ось іще одна сидить близько до мене — це міссіс Снайдер, тобто, ця міссіс Мерфі тут — ось як її звати, сидить просто тут. Я знаю їх.

181 Я не знаю цього чоловіка, він мені незнайомий. Але Бог знає його. Якщо Бог відкриє це зараз, скільки з вас пізнають, що це не. . .

182 Не дивіться на мене. Та я просто селюк з Кентуккі, якщо вже говорити про це. Мені—мені навіть навряд чи вистачить освіти, щоб—щоб написати своє власне ім'я. Але є одна річ,

яку я справді знаю — я знаю Його. І це, це—це все, що я бажаю знати. Тож не—не звертайте увагу на мою граматику.

¹⁸³ І ви, можливо, думаєте, що у всій моїй проповіді цього ранку не було ніякої відповідності та все таке інше, постав її на одну лінію з Біблією і побач, чи не влучиш ти просто в десятку. Побач, чи не націлена твоя оптика точно, коли ти—коли ти поставиш її туди. Не став її на одну лінію зі своїми власними думками, але постав на одну лінію з тим, що Він сказав. “Тісні ті ворота, вузька та дорога, і небагато буде тих, що знайдуть її, бо широкий є той шлях і просторі ті ворота, і багато хто ввійдуть ними”, — мільйони мільйонів ввійдуть туди. Один з мільйону — ось як, мабуть, буде це. Отак. Це те, що сказав Він. Ось, Він не визначив тієї кількості, але Він сказав: “Як було за днів Ноя — вісім душ. Як було за днів Содоми — три”. З усієї спільноти, спаслося троє, вогнем. Ось як буде!

¹⁸⁴ Отож, якщо хто дійсно духовний, я хочу, щоб ви поглянули на цього чоловіка, що сидить тут, він дивиться на мене так настійливо, як тільки може. Підняв свою руку, я не знаю його, ніколи не бачив його і я нічого не знаю про нього. Він просто сидить там, дивиться на мене. Але, розумієте, він намагається встановити контакт, він молиться. Ось, це так. Отож, якщо Господь скаже мені . . . Той чоловік сидить ось на такій відстані від мене, і це наша перша зустріч, і ось він сидить там. Якщо Господь відкриє мені, що він—що він . . . я—я не міг би його зцілити. Я — ні, я не міг зробити такого, тому що Бог вже зробив це. Але це збільшить вашу віру. Кожен зараз бачить, Він знаходиться просто тут, той самий Дух. І пам’ятайте, Ісус обіцяв це, перед кінцем часу. Це завжди було останнім знаком.

¹⁸⁵ Якось на днях, Лео та я сиділи на вулиці, і хтось із нас говорив. А мене все не залишало відчуття, що гряде якась переміна, гряде якась переміна. Коли ми говорили про це, це не буде переміна у моєму служінні, тому що цього вже не може бути більше, але це буде певна переміна в мені. Я завжди був слабким і просто дозволяв людям вести мене, та провадити мене, та посилати мене *сюди* і *туди*. Якби я зробив те, що Господь наказав мені зробити вже довгий час тому, в мене не було б тих проблем, що є в мене сьогодні. Наступного тижня я поїду, щоб побути наодинці з Богом. Так, панове. Я—я мушу почути з Небес. Я не хочу бути слабким, я хочу стояти на своїх власних переконаннях.

¹⁸⁶ Той чоловік, Це знову підходить до нього, він сидить там заду, бо той чоловік вірить, він справді вірить. Я слідкую по всій аудиторії, і Це знову падає просто на того чоловіка. В нього є потреба, він чогось прагне, але він прагне це за когось іншого. Це так. Ви молитесь за когось іншого. У вас

на серці хтось інший. Це правильно, чи не так? Це друг. Якщо я скажу вам, в чому справа з тим другом, чи повірите ви, що я Божий слуга? Це алкоголік. Це так. Якщо це так, підніміть свою руку.

¹⁸⁷ Ви вірите? Хтось отут підняв свою руку, одна жінка отут, хтось. Так. Так. Ви не знаєте мене? Ви всі бачите мене вперше? Я вас не знаю, але Бог знає вас. Ви вірите цьому? Якщо Бог об'явить мені, що у вас на серці, чи повірите ви, що я Його слуга? Жіночко, що вас непокоїть — це ота дитина там. Це так. І в тієї дитини екзема на обличчі. Лікар не може нічого з цим зробити. Ви тут вперше, і ви та ваш коханий сидите там. Ви вірите, що Бог може сказати мені, хто ви чи звідки ви? Ви вірите в це? Чи приймете ви uzдоровлення дитини, якщо Він об'явить? [Жінка каже: “Так”.—Ред.] Гаразд, можете повертатися до Сомерсета, Кентуккі, звідки ви приїхали. І вірте, що вона видужає, екзема залишить дитину, якщо ви зможете в це вірити.

¹⁸⁸ Коли я згадав про це слово, хтось, хто стоїть там у коридорі, з Сомерсету, Кентуккі, молиться, з хворобою серця. Ви вірите, що Бог вчинить їх здоровими? Якщо ви віритимете в це від всього свого серця, віритимете, що Бог зцілить та вчинить здоровими.

¹⁸⁹ Отут, отут ось, мені здається, що чиясь рука була піднята якраз отут в цьому напрямку, якраз в цьому напрямку, одна жінка. Так, я бачив вашу руку. Ви бачите мене вперше, леді? Я не знаю вас. Ми ніколи не зустрічалися. Чи вірите ви, що я Його слуга? [Жінка каже: “Так”.—Ред.] Вірите? У вас на серці якась потреба або щось таке. Ви вірите, якщо Бог зможе відкрити це мені, ви повірите, що Це той самий Дух, що був у Христі? Ваш чоловік сидить там, чи вірить і він в те саме? Чи повірите ви в те саме? Це стосується вашої дівчинки, що сидить там поруч з вами. Це так, в неї рак. Але чи вірите ви, що Бог уздоровить її? Якщо так, підніміть свою руку. Гаразд, покладіть свої руки на дитину.

¹⁹⁰ Господи Ісусе, в Присутності Твого Духа, я засуджую демона, що вбиває дитину. Я поміщаю, вірою, Кров Ісуса Христа поміж тим вбивцею та дитиною. Нехай вона живе. Амінь.

¹⁹¹ Майте віру в Бога. Не сумнівайтесь. “Якщо можеш вірити — можливо все”. Якщо можеш вірити — можливо все. Правильно.

¹⁹² Хтось отам он ззаду підняв свою руку, десь там, ви, жіночка в кінці. Ви вірите, що я Божий слуга? Я не знаю вас, ви не знаєте мене. Ви вірите, що Бог може відкрити мені, в чому ваша проблема? Чи приймете ви Ісуса як свого Зцілителя та Того, Хто про все подбає, що б то не було—що завгодно... Ви повірите в це тоді? Гаразд, в такому разі та

нервова криза, що була у вас, ось що у вас було. Якщо це так, підніміться, якщо це так, просто щоб люди побачили, що це є правда. Гаразд, тепер це залишить вас. Ідіть додому та будьте здорові. Благословить вас Бог.

Ви теж з Кентуккі. Угу, це так.

¹⁹³ Жінка, що сидить поруч з вами, вона теж з Кентуккі. Вона теж. Я не знаю вас, це так? Але я можу сказати вам, що з вами щось негаразд. Якщо я зможу вам сказати, що з вами негаразд, чи приймете ви Христа як свого Зцілителя? Це знаходиться у вашому стегні. Якщо це так, підніміть свою руку, високо підніміть, щоб люди побачили. Гаразд, а тепер ідіть додому, це залишить вас. Ваша віра uzдоровлює вас.

Я закликаю вас повірити. Я закликаю вашу віру повірити.

¹⁹⁴ Отут ось сидить жінка, молиться, приклала хусточку до обличчя. Я вас не знаю. Бог знає вас. Ви з Джульєт, Іллінойс, і у вас пухлина. Це точно так. Ви, можливо, здивуєтеся. . . (Так, це—це та жінка, яку привезла Розелла. Це так. Чекайте-но, вона розповіла мені про це, але вона не знала, що я ніколи не знав цієї жінки. Це так. Просто сталося так, що віра цієї жінки була великою.) Я скажу вам одну річ, про яку ви—ви знаєте, що мені невідома. Ви молитесь за цю дитину, що сидить тут на кінці сидіння, що хвора. Це ваша дитина. Це так. Амінь. Вам відомо, що я не знав про це.

¹⁹⁵ Ось Він, прошу, ось Він, Дух Святий! Чи вірите ви Йому? Чи приймете ви Його? В такому разі, якщо це є правильним, те, що я сказав про — “тісні ті ворота і вузька та дорога” — це є правильним. Ісус Христос, Син Бога зараз знаходиться просто тут. Дух живого Бога знаходиться просто тут. Чи вірите ви Йому? Тоді, щоб дати вам знати, що я нікого не зцілюю, я не зцілитель, але Дух Бога просто обрав мене, що проявити Себе. В мене нема ніякої освіти, я не володію ніякими знаннями. Але саме Його Дух чинить це, розумієте, і Він хоче, щоб ви пізнали, що я казав вам Правду.

¹⁹⁶ Оце є Правда, що Ісус Христос вчинить кожного з вас здоровим просто зараз же, якщо ви повірите цьому. Отож, так само як. . . Якщо Він зробив в Кінгстоні, там, де місіонери чи хто б там не був, бачили Його справи в Кінгстоні, коли тисячі одержували uzдоровлення, чому Він нездатний вчинити у цій Америці, де в нас все так, як воно є зараз. Чому ми нездатні в це повірити? Бо ми нездатні переїхати через той невеличкий поріг там. Чи вірите ви в це? Підніміть свої руки.

¹⁹⁷ Тепер, ті самі руки, покладіть на когось, хто поруч з вами, дайте мені помолитися за нього просто звідси, і нехай не буде більше жодних сумнівів у вашому серці, бо це все зруйнує.

198 О-о, подумати тільки, брате Невілліе! Як я бажав, як я молився, як я . . . Ви, можливо, думаєте, що я не при собі; ні. Я точно знаю, де я. Якби я тільки міг донести цю дрібничку до вас! Чи усвідомлюєте ви, що Ісус Христос, Божий Син тут серед цих людей цього ранку, просто тепер, присутній просто тепер, виявляє Себе?

Ну, ти скажеш: “Брате Брангаме, це *ти* так сказав”.

199 Як я сказав це? Я не знаю вас. Ось іще одна жінка з туберкульозом. Вас уздоровлено, сестро. Хай Бог благословить вас. Я вибачаюся, ви молилися за жінку з туберкульозом, бо це жінка з сивими косами. Так. Гаразд, вірте в це. Гаразд. Він тут. Це Його Присутність.

200 Отож, ось що Він сказав: “Оці ознаки супроводжуватимуть тих, хто ввірус. Якщо вони покладуть свої руки на хворих — ті видужають”. Як може Він брехати? Бачите, зараз це не на Ньому, це не на мені, тепер це на вас. А ви тепер вірте.

201 Якраз зараз я дивлюся на одну жіночку, що сидить отам ззаду, в неї багато віри. Вона та її чоловік якраз нещодавно прийшли до Господа. Вона сиділа на цьому ж зібранні, в неї була грижа, яку лікар збирався оперувати якраз перед цим, і вона мала народжувати дитину. І лікар збирався зробити операцію трохи згодом, але дитина народилася, і вони не можуть знайти ніякої більше грижі. Вона повністю зникла. Розумієте? Чому? Вона просто сиділа як . . . Вона навіть і не піднімалася сюди на сцену, таким чином. Вона просто сиділа там ззаду та повірила в це. Це так, міссіс Грін, мені здається, було саме так, там ззаду? Це так. Бачите її руку? Лікар навіть і не зміг знайти тієї грижі, вона повністю зникла. Чому? Вона повірила в це, просто вийшла й сказала: “Це так!”

202 Тепер ви вчиніть те саме, і кожна недуга, що тільки у вас є, повинна буде відійти. Бог, Який може—Який може зіслати Дещо в тіло людини, на ту примару того укуса змія, що була в тій нозі людини, отруювала, щоб вбити її, і може зупинити це та вбити це просто там же, наскільки більше Він здатен вбити хвороби вашого тіла. Тому що, той чоловік попотрапив у біду і йому потрібна була допомога. Вам вона потрібна теж. Якщо ви не одержите її — ви помрете.

203 Тепер тримайте свої руки один на одному. Не моліться за себе, моліться за ту людину, що поруч з вами. Це похристиянськи.

204 Навчіться цьому, навчіться цьому, що, як ви робите іншим, так ви робите й Христові. Коли ти добрий до когось, ти добрий до Христа. Коли ти погано ставишся до когось — ти погано ставишся до Христа. Ох, подумати тільки!

205 О-о, якби я тільки міг донести це до вас, якби я тільки міг зробити так, щоб люди побачили це, на що я дивлюся та що я відчуваю та що, як мені відомо, відбувається, розумієте. З яким натиском Христос, після цього Послання цього ранку, намагається зійти просто в серця людей та створити там дещо — не збудження, не емоцію (воно прийде із цим), але створити невмираючу віру там, яка не вимовить ані слоба, не поступиться ворогу жодним дюймою.

206 Отож, Він почує мою молитву, Він почує ваші. А ви тепер моліться один за одного, поки я молитимуся за всіх вас.

207 О Господи, у цей величний вирішальний момент, ми усвідомлюємо, що це означатиме різницю поміж смертю й життям, для багатьох. І я тремчу в Твоїй Присутності, бо я знаю, Господи Боже, що я повинен молитися від всього серця. Я усвідомлюю, що навіть хоча в найближчі п'ять хвилин серед нас може не залишитися жодної хворої людини, щоб кожна людина тут розпізнала, що Ти знаходишся тут. Ось вони стоять цього ранку, Господи. Нехай ті люди піднімуть свої руки, яким було відомо, що я не знаю їх, і нічого про них. Але Твій Дух знає їх. Ти знаєш таємницю їхнього серця, наскільки ж більше Тобі відомі їхні недуги та їхні страждання! В такому разі, Господи, нехай сьогодні буде так, нехай буде так зараз же, що Твій Дух торкнеться їхніх хворих тіл. Даруй це, Господи. Вони моляться один за одного.

208 І я благаю, Любий Боже, щоб Дух Святий зробив це для них настільки реальним, щоб вони вже ніколи не втрачали віри в це. І є інша хвороба, Господи, що набагато більша, аніж ця фізична хвороба — духовна хвороба. Нехай кожне серце відкриється.

209 Господи, як може так бути, що Ти стояв там біля Авраама та вчинив те саме, сказав Саррі, що знаходилася “за спиною” в Тебе, Писання каже: “в наметі вона засміялася”, — і Ти сказав їй. І Авраам розпізнав, що то був Елогім, великий Бог. За декілька хвилин Ти зник з-перед його очей.

210 І, Господи, коли Ісус стояв та вчинив те саме та сказав: “Ви назвали Авраама своїм ‘батьком’, і ви ще кажете, що знаєте Писання”. Сказав: “Помиляєтеся ви, не знаючи ані Писання, ані Сили Божої”. І вони назвали Його “Вельзевулом”.

211 Але Ти обіцяв, що за останніх днів Ти знов виллєш Свого Духа. Пророк сказав: “Вечірнього часу з'явиться Світло”. І ось ми тут.

212 Коли оця незаконнороджена земля хитається під гріхом, немов той п'яний навпомацки йде додому вночі, скоро вона вибухне всередині, що від неї не залишиться навіть і вулканічного попелу, навряд чи. І ми бачимо, як годинник відраховує хвилини.

213 О Боже, відними від нас всілякий сумнів. Введи нас у ці оберти просто зараз же. Прийди, Святий Духе. Розправ Свої могутні крила, покрий це невеличке зібрання людей просто зараз же, і щоб Тобі зволожити їхні серця та дати їм знати, що Ти в Божественній Присутності, що це Ти — “Я Господь, Хто зціляє всі твої хвороби”. І нехай Твоя Присутність вчинить дещо їхнім серцям, що зробить так, що вони підуть звідси, цього ранку, вірячи всім своїм єством. І нехай буде уздоровлено кожного хворого та страждаючого.

214 Бо, як Твій слуга, я стою та засуджую кожного демона, засуджую хворобу, засуджую сатану.

215 Ти програв, ти ніщо інше як омана. І ми кидаємо тобі виклик цього ранку, в Ім'я Ісуса Христа. І як Його слуга, що проповідує Його Слово та каже людям Правду, щоб виправитися та стати на одну лінію з Божим Словом, я засуджую тебе, сатано, у Ім'я Ісуса Христа. Геть від кожного з цих людей, що прийшли зблизька й здалека, щоб уздоровитися. Залиш це зібрання та цих людей, заклинаю тебе живим Богом. І Біблія сказала: “Велику силу має дієва, ревно молитва праведного”. І багато праведних мужів поклали свої руки на хворих, цього ранку тут. О-о, сатано, тобі хотілося б зробити так, щоб вони думали, що то я, тоді ти забрав би від них славу. Але це їхня віра в Бога, теж, вони вірять Богові! І ти повинен піти через їхню віру. Тому геть звідси і йди у зовнішню темряву, де тобі і місце. Я засуджую тебе, Іменем Ісуса Христа, владою Божої Біблії, моїм дорученням, що було подане мені Анголом. А тепер іди, Іменем Ісуса Христа, і нехай вони будуть вільними. Амінь.

216 Чи вірите ви, всім своїм серцем, що вас уздоровлено? Підніміть свою руку, скажіть: “Нині я приймаю Ісуса Христа як свого Зцілителя. Всілякий морок зник від мене. Нині я приймаю Його в повноті Його сили, в благословенності Його Присутності. Я приймаю Його”.

Вірою бачу я,
Свого Спасителя,
Агнця Христа;
Ісусе, Спасе мій,
Гріх мій увесь зніми,
Бути з Тобой завжди
Ти поможи.

Тепер підніmemo свої руки до Нього, дуже ніжно.

В час, коли тяжко йти
В темряві гіркоти,
Провадь мене, (о Боже!).

Хай Твоє Світло вмить,
Знищить темряву скрізь,
Би шляхом Твоїм йти
Нам до Небес.

. . . рясна благодать!

ТІСНІ ТІ ВОРОТА UKR59-0301M
(Strait Is The Gate)

ЗБІРКА ПРОПОВІДЕЙ НА ТЕМУ «ЦЕРКВА»

Ця проповідь Уїлльяма Марріона Брангама, яку він проповідував англійською мовою в неділю вранці 1 березня 1959 року в Скинії Брангама в місті Джефферсонвілл, штат Індіана, США, була узята з магнітофонного запису та занотована без скорочень. Переклад на українську мову та розповсюдження здійснює Voice Of God Recordings.

UKRAINIAN

©2022 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Повідомлення про авторське право

Усі права застережено. Дозволяється роздрукування цієї книги на домашньому принтері задля особистого користування чи безкоштовної передачі іншій людині в якості засобу поширення Євангелії Ісуса Христа. Продаж цієї книги, а також тиражування у великих обсягах, розміщення на сайтах у мережі Інтернет, внесення до пошукових систем, переклад на інші мови чи використання для оформлення прохань про надання матеріальної допомоги без окремого письмового дозволу з боку видавництва “Voice Of God Recordings” є забороненим.

За додатковою інформацією чи для замовлення інших матеріалів звертайтеся за наступною адресою:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org